

Bones notícies

Sempre m'ha semblat una mica impúdic proclamar les penes i les alegries, de cara als altres, amb la intenció poc o molt oculta de comprovar l'efecte que els nostres sentiments causen al proïsme.

Però vet aquí que quan es creix i es posen anys, ve un moment que gairebé et demanen que facis memòria i que obris la capsa dels records. I si no t'ho sol·liciten, resulta que un mateix té una fortíssima temptació de llançar-se a l'arena a tall d'espontani, per explicar gràcies i desgràcies.

Un cop posada la mà al cor, m'arrisco a comunicar als meus parents, als meus amics i a uns quants coneguts que aprecio de veres, dues alegries que han estat de les més grans de la meua vida: una d'elles fou l'aparició de l'AVUI, novament un diari en català després de la llarga nit del franquisme. La segona, ha estat la reaparició del *Diari de Barcelona*, totalment en la nostra llengua.

Tinc un vici que m'és impossible de dominar: no puc començar el dia sense tenir uns quants diaris damunt la taula. M'hi fan més falta que el desdèjuni i encara ara, quan penso en aquells dilluns d'abans, amb la tristesa d'un sol rotatiu fossilitzat, em vénen calfreds metafísics.

Per tant, que bé de tenir dos diaris catalans «en català»! Reitero que el fet contribueix a augmentar la dosi de felicitat que em pugui correspondre en aquesta vida. I em fa somiar: espero que s'establirà entre ells dos una competència lleial que no es limiti a posicions polítiques o socials, sinó que s'estengui als diversos aspectes que ens ocupen i ens preocupen. Es podria dir que això ja ha començat i que, d'entrada, se'ns plantegen qüestions que inciten a la polèmica.

A l'AVUI renovat hi ha coses objectables, i és bo que sigui així perquè la perfecció absoluta —si pogués existir— probablement ens resultaria odiosa.

Al *Diari de Barcelona* reascut hi ha un caient que m'ha desvetllat un antic esperit de controvèrsia. O sigui que m'ha rejuenit, un obsequi que a la meua edat no té preu i s'agraeix cosa de no dir. En Xavier Pericay, cap de correcció i d'edició, en un llarg article molt ben escrit i ple d'interès, explica el criteri que se seguirà com a «model de llengua» del diari. El títol de l'article és «Un català clar, precís i sobri, continuador de la llengua viva».

I si, exposa les seves raons d'una manera intel·ligent, encara que resulti difícil compartir-les totes. A mi em passa, per exemple, que no en tinc prou amb la «llengua viva». Em caldria d'afegir-hi «i sana», perquè viure d'una manera maltissa no ho trobo seductor. I és evident que el nostre idioma viu, però no acaba de trobar-se bé, com ho demostra que el mateix Xavier Pericay consideri que formes com *pendre*, *decepcionar*, *entregar* o *barco* s'adiuen perfectament a les exigències d'un llenguatge periodístic i, en canvi, no hi caben «llur», «àdhuc», «quelcom», «per tal com», «ensem», «ambdós»... Són formes, aquestes darreres, que jo fa molt de temps que no utilitzo en els meus escrits (si valgués la pena —que no la val— en Pericay podria comprovar-ho), però penso que no hi ha cap corrector que pugui vetar-les als escriptors que se'n vulguin servir. És més: crec sincerament que la missió dels correctors no és aquesta. Ens ajuden prou corregint-nos les errades, sense que calgui que ens esmenin la plana.